

POSTANOWIENIE

12 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 12 września 2023 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku J.G.

z udziałem J.O.

o rozgraniczenie,

na skutek skargi kasacyjnej J.G.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Kielcach

z 31 maja 2022 r., II Ca 450/22,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od doręczenia wnioskodawcy odpisu niniejszego postanowienia, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest

sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do przytoczonych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wnioskodawca wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ pkt 4 k.p.c.), wynikającą z tego, że „w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna tego Sądu” oraz z uwagi na to, że „Sąd II instancji przy rozpoznawaniu apelacji dopuścił się naruszenia prawa materialnego, które określa przesłanki dokonywania rozgraniczenia. Sąd uznał, że skoro w stosunkach wiejskich przyjmowano granicę między nieruchomościami po linii okapów budynku, to w każdej sytuacji tak musi być, bez analizowania okoliczności faktycznych zaistniałych w danej sytuacji. Stan faktyczny niniejszej sprawy jest taki, że J.G. od daty wejścia w życie ustawy z dnia 26 października 1971 roku o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych traktował ścianę obory J.O. jako granicę między działkami, a nawet jeśli na datę 4 listopada 1971 roku uznać linię okapu za granicę działek, to wykonywanie samoistnego posiadania do chwili obecnej, bez jakiegokolwiek ingerencji Uczestnika na tym terenie uzasadnia przyjęcie, że granica, zgodnie z pierwszym kryterium z art. 153 k.c., powinna zostać ustalona inaczej niż uczynił to faktycznie Sąd II instancji, oddalając apelację od wadliwego orzeczenia Sądu I instancji, tj. po linii ściany obory”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzenia wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Szczególna podstawa przedsądu z art.

398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga samodzielnego czyli odrębnego od podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania.

Zaskarżone przez wnioskodawcę postanowienie nie jest dotknięte takimi wadami, które by odpowiadały przesłance przedsądu określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd Okręgowy odniósł się do zarzutów zgłoszonych w apelacji wnioskodawcy odnośnie do ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie. Wyjaśnił, z jakiej przyczyny z oświadczenia uczestnika, do którego odwoływał się wnioskodawca nie można wyprowadzić wniosków sugerowanych w apelacji. Stwierdzenie Sądu Okręgowego, że „w stosunkach wiejskich przyjmowano granicę między nieruchomościami po linii okapów budynku” zostało przez Sąd Okręgowy poprzedzone analizą okoliczności ustalonych w sprawie, a wskazujących na to, że granice, w jakich strony posiadały swoje nieruchomości po nabyciu do nich tytułów na podstawie ustawy z 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych pokrywały się z linią okapów budynku, a jeżeli nawet wnioskodawca przez pewien czas posiadał nieruchomość w granicy do ściany budynku gospodarczego uczestnika, to miało to miejsce przez czas niewystarczający do nabycia prawa do gruntu przez zasiedzenie. Nie jest zatem tak, że Sąd Okręgowy wnioskował o granicach posiadania wnioskodawcy z odwołaniem się do pewnej praktyki w stosunkach wiejskich, lecz ustalił te granice posiadania i stwierdził, że odpowiadały one zwyczajom wiejskim.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 5 pkt 2 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265), orzeczono jak w postanowieniu.

A.W.

[ms]

